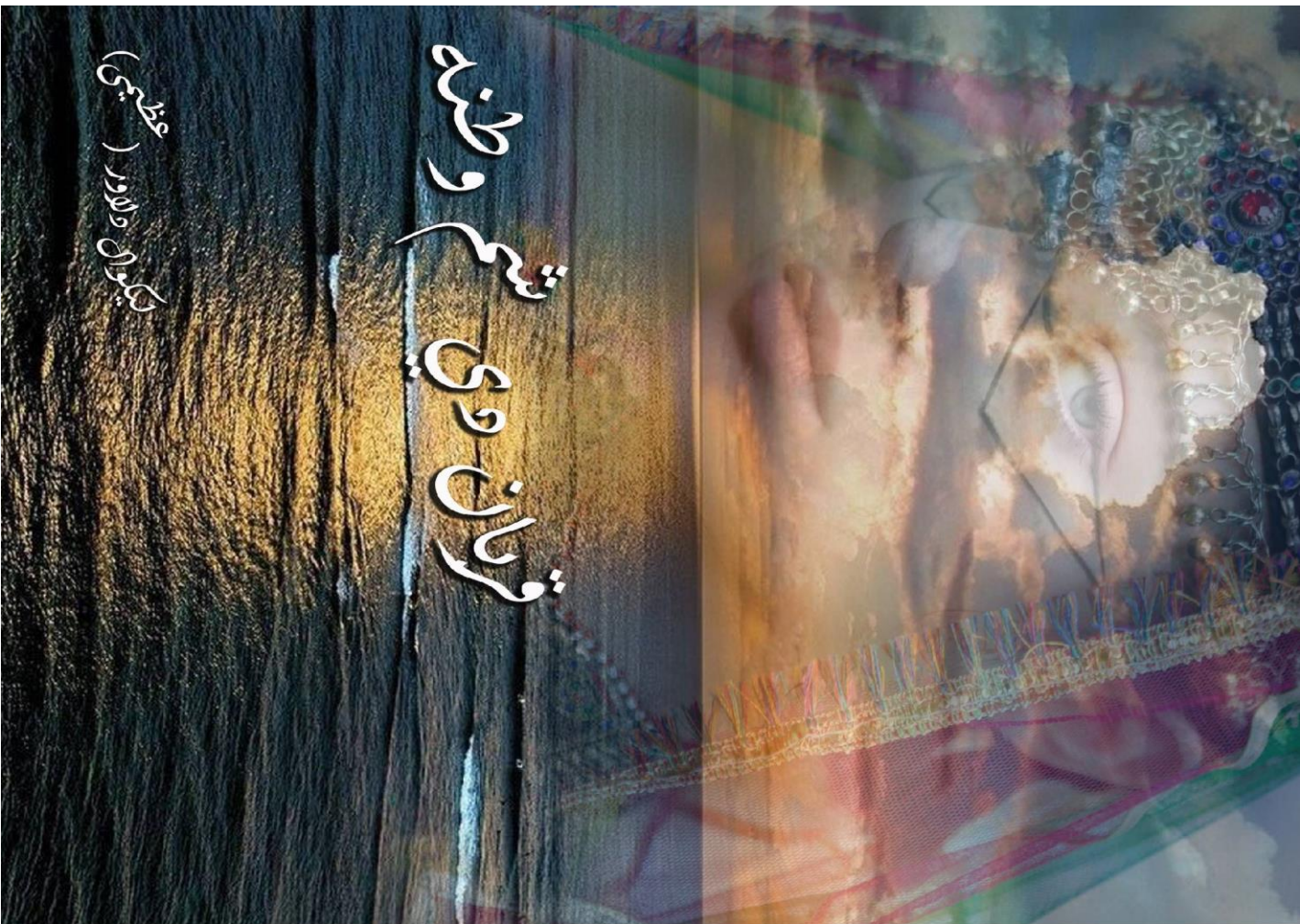

تران دي شمس وطنه

بکيکولای دلاور (عظیمی)

نه وم نشه نه مي نشه کره
 مامې د خپل زړه کې د روزنې په تېره کوله
 د چا په مسرتو کې مې خبرې لېده
 خلک هم ما ورته له زړه نه لېده کوله
 نوم به يې نه اخلم خو دا ورته به نه لېکم
 چې ما په ژوند کې بس هم تاسو ورسره کوله
 نوڅه دي وخت او دي حاله مې کم
 څه مې د کور او لارې کلې په تېره کوله
 نه مې هم نه شوي او نه زه ستا
 عظيمې نړۍ دغه گيله در نه وړه کوله

بکيکولای: دلاور (عظیمی)

چاپ کال: ۱۴۰۱ هـ

قربان دي شمع وطنه

د چاپ کال: ۱۴۰۱ هـ ش

الحمد لله رب العالمين

د کتاب خانګړنې

د کتاب نوم : قربان دې شم وطنه

ليکوال : دلاور (عظيمي)

اړيکو شميره : ۰۷۸۷۲۸۸۴۳۴

چاپ زيار: حضرت بلال (نعيمي)

خپړندوی:

بريښنالیک: dilawarazimi@gmail.com

ډيزاين: استاد اسدالله (وفا)

چاپ وار: لمړی

چاپ نيټه : ۱۴۰۱ / ۱ / ۱۰

چاپځای : لغمان ولايت د استاد اسدالله (وفا) کمپوز مرکز

بنکلي ډالۍ

د لوی او بښونکي خدای (ج) په نامه سره دایو
څوکرښي لیکم شعر په وزن لرونکي ژبي سره د
مفکورې او تخیل عاطفې ترتیب ته وایي شعر یوه هنر
دی اوشاعري دالله (ج) ورکړه ده شعر الهام او
احساس هم دي څنگه یومصور په خپلوتصویرونوکي
د طبیعت او فطرت ښکلاګانې انځوروي دغه شان
شاعر هم پخپلو شعرونو اوشاعرانه خیالونو کي د
مینې خلوص او عاطفې لفظونه داحساساتو اوجذباتو په
تغزل کي رانغاړي د خپل چاپیریال رنګونه او
کردارونه دګلانو اواغزیو په څیرتمثیلوي اوبیرته یي
دکاغذ په مخ ټولني ته وړاندې کوي اوخلک په کي
خپله مینه او ارمانونه لټوي نوځکه کوم سړی چي
غزل یا نظم اوري نو وایي چي کټ مټ یي زما د
زړه خبرې اخیستي دي اوس نو تاسو ګرانو
لوستونکوته یو ځوان شاعر ښاغلی دلاور (عظیمي)
صاحب دلغمان ولایت اوسیدونکی تاسوته معرفي
کوو.

والسلام په درناوی

عبدالطیف (چهارقلاوال)

۱۴۰۱/۱/۸ تاریخ

د مننې په نيت خو کړبڼې

که څه هم مخکې له دې مې کومه نثري ټولګې چاپ شوي نه دي خو باور وکړئ تر ډیره وخته مې دا جراعت نه شو کولی چې زه دې د خپلو شعرونو ټولګه چاپ کړم د شعري ټولګې چاپول راته ډېر ستونزمن پیچومي ښکاريږي او لا هم ښکاري اکثره وخت به مې ملګرو پوښتنه کوله چې شعري ټولګه څنګه شوه ولې یې نه چاپوي؟ خو ما به کله یوه بهانه او کله بله بهانه کوله ډیرو ملګرو راته ډاډ راکوه چې چاپ یې کړه خو بیا مې هم په خپلو شعرونو زړګي اوبه نه څښلې.

یوه ورځ مې خور ملګري **حضرت بلال (نعمي)** زما ترڅنګ راغی او راته یې وویل چې شعري ټولګه به خامخا چاپوي خدای شته چې زه د (نعمي) مخې ته نه شوم ورتلې بس دهغه خبره وه او زما منل وو.

بیا نو د هغه دې کور ډیر ډیر ودان وي چې زما خواړه واره شعرونه یې له کتابچو راټول کړل او په خپله یې راسره ترتیب کړل لکه څنګه چې د عمر په تیرېدو سره تجربې په لاس راځي او عقل پخیزې همداشان څومره چې په شاعر عمر اوړي همغه پیمانه یې شعر دی پخوالي لوړو پوړیو ته رسي نو کیدای شي زما شعرونه به نیمګړتیاوي ولري خو دا شعرونه زما د تنګي ځواني د احساساتو زېږنده ده هیله ده چې کمې کاستی یې راوښی.

ما سره هیڅ داسې الفاظ نشته او نه به پیدا شي چې زه له خپل ګران ملګري نعمي څخه مننه وکړم او بڼه ده چې نشته ځکه چې زه دده همداسې پور راوړی بڼه ېم.

له معلم صاحب عبدالطیف (چهار قلا ولا) څخه نړۍ مننه چې د کتاب په کره کتنه کې یې له ماسره ډیره همکاري وکړه او خپل قیمتي وخت یې ما ته وقف کړه او همدارنګه له ماسټر محمد اضغر (عظیمي) څخه هم نړۍ مننه چې زما په دې کتاب یې کره کتنه وکړه او خپل نظر یې راسره شریک که بیا هم ډیره مننه خدای (ج) مو د ژوند په ټولو چارو کې بریالی لره او عمر موله برکتونو څخه ډک شه.

اوپه تلو تلو کې له تا هم مننه چې کتاب مې لولې او ځان په کې ګوري.

درنښت

دلاور (عظیمي)

دلغمان روښان پوهنتون قضاء او څارنوالي خانګې څخه فارغ التحصل

ڊال۽

هغه چاته چي له مخي يي راته د شعر پر بنټي الهام
راوړي او هغه چاته چي د ژوند بلا سختي يي په ډي
لاره كي ځاللي او د شعر او ادب ټولولارويانوته.
”عظيمي“

دشخصي ژوند يو څو کړبڼي

دلاور “عظيمي” د لغمان ولايت فرهنگي ډگر هغه لاروی ده چې په تنکي ځوانۍ کې څښتن تعالی پرې دشعر او شاعري الهام کړی زما ملگری عظيمي صاحب دیورښتيني خدمتگار لومړي بریدمل محمد اکبر (عظيمي) زوی ده چې شا او خوا درویشټ **پسرلی** وړاندې دافغانستان په زړه کې چې کابل د تره خیلو په کلي کې دغمونو دې ډکې اوفانې نړۍ ته خپلې سترگې پرانستي دي عظيمي خپلې زده کړې په لرې پښتونخوا کې پیل کړي اود مهاجرت ددورې له پای ته رسیدو وروسته د لغمان ولايت د مهترلمک له عالي لیسې څخه فارغ شوی چې دوه کاله وروسته دکانکور له ازموینې د لغمان ولايت دروېښان پوهنتون په دروازه ورننوت اوپه ۱۴۰۰ هـ ش کال کې د حقوقو پوهنځي له قضاء اوڅارنوالۍ څانگې څخه په علمي کدر کې فارغ او تر څنګ یې درې کاله د روڼتیا څار له ادارې سره درضاکار په صفت دمحاکمې په بخش کې عملي کار ترسره کړی رب دې دژوند په ټولوچاروکې بريالی لره.

په درنښت

ستاسو ورور محب الله (شیرزی)

قربان دشم وطنه
راته ښکاري لوړ له خانه
اوچت لري مقام
له امريکا او پاکستانه
قربان دشم وطنه
په هيچا به دور نکړم
خليږي په ميدان
قربان قربان له تانه
شمه گرانه افغانستانه
قربان دشم وطنه
دوښمن دې شه ملا ماتي
اوچت اوسي مدام
زمریان لري په غرو کې
په دشتو او ميرو کې
قربان دشم وطنه
زمری په خپر ښکاريږي
په هر داسي ميدان

کر کیت وی که فوتبال
که د جنگ وی لوی میدان
قربان دشمن وطنه
دلاور عظیمي ستایي
نن ورځ ستادا ټول زمريان
په خارج وی که وطن
خلوي در ته میدان
قربان دشمن وطنه
را ته ښکاري لوړ له خانه
اوچت لری مقام له امریکا او پاکستانه
قربان دشمن وطنه

★ شعر ★

زار دې شم غني بابا
تل دوي حاجی بابا

تا چي څه ويلي دي
موږ ته دی صحيح بابا

تا چي ترينه خلاص کړ لو
دغه ده صحيح بابا

مونږ درباندي وياړ کوو
غم مکره غنی بابا

زور دور معلوم کړ لو
اوس هر څه مني بابا

زار دې شم غني بابا
ته مويي صحيح بابا

جوڙ ڊي ڪرو نظام زمونڊ
داسي حقيقي بابا

ڪوره چي پي پري نه دي
هغه پنجابي بابا

وائي عظيمي دغه
بيابه يي ڪٿي بابا

شعر

بي د جانانه زنده ڪي ڇه ڪوم
ولا ده ڪرانه زنده ڪي ڇه ڪوم

په ما د اور د محبت پوري ڪرو
بي له ايمان زنده ڪي ڇه ڪوم

ڙوندون مڀ تا غواڙي او تا يادوي

موری بی له تانه زنده گی خه کوم

عظیمی وایی خدای دی در کړی جنت
زه بې له تانه خوشحالي خه کوم

شعر

زما د ښکلي ژوند ارمان یې اشنا
ته مې د برکلي جانان یې اشنا

په نه خبره مروره چې شوې
ولا له خانه راته گران یې اشنا

خیردي په گلوبه دی بیارضا کړم
ته مې زړگی یی ته مې خان یی اشنا

عظیمی وایی بی له تا زنده گې
لکه ناروغ چې بې درمان وی اشنا

شعر

یاری د ښکلو سره خوند نه کوي
مینه د سلو سره خوند نه کوي

قسم په خدای چی لیونی یی کړمه
اثر پری هیڅ دناصح پند نه کوي

په دی خبر و باندی نه پوهیږم
کیسی د جنو سره هم نه کوي

ماته یی بیا لاس په نامه ایښی دی
واعدي د ګلو سره هم نه کوي

عظیمی وایي خدای دی بیا رضا کړي
دوکی د ښکولو سره هم نه کوي

شعر

یو ورځ مې د چا زړه پسې ازار و که صاحبه
مغرور نه وم چی ما ورته اضاړ و که صاحبه

بی وخته یې د خیال په اوبو یوړم لیونی وه
ما ځکه ورته داسی انتظار و که صاحبه

چی زړه یی راته را که ما ویل دا به څه چل کیږی
نورب ته په سجده شوم مایی سوال و که صاحبه

د چم د جنگیو سره یو ځای وه روانه
چی ما ورته په لاره کی اقرار و که صاحبه

د سوال په بدله کی عظیمی ته چی کتلې
په غشود بڼویې یو کوزار و که صاحبه

شعر

هغه دې ورک شى چې په تا پسې خبرې کوي
چې ستادې خاورې او حيا پسې خبرې کوي

ته يې زموږ لکه د مور وطنه
ته مو زړگى يې ته مو کور وطنه

ارمان بى خاورو سره خاورى کړو موږ
چې ستار هېر او د عسکر پسې خبرى کوى

دغه درى رنگه بيرغ تل به زموږ زړو کى اوسى
سترگى به يې وباسو چې ده پسې خبرى کوى

عظيمي وايى رب ته مو وړان وطن را جوړ کړى
زه بې ملنگ کړم سوک چې ده پسې خبرى کوى

شعر

سلام د زړه نه در ته وایمه وطن ته راشئ
د احمد شاه او میرویس خان ښکلی گلشن ته راشئ

او همدومره بس د په پریدی وطن کی مه اوسیرئ
د اکبر خان او غنی خان ښکلی گلشن ته راشئ

عظیمي ټول عمر دیدار ته ستاسې اوسي
د خپل پلار او نیکو ښکلی مدفن ته راشئ

شعر

له پاکستان سره سیاسي خبری
داسی اوس هیس کومه فیده نلری

یو خوا ته سولحي ته تیار شی ملت
بل خوا ته جوړی دسیسی کړی را ته

ای د افغان ولس مظلومو بچو
ورپسی پاسی لدی دره یی ورک کړی

دا مو دوښمن ده هیس تری نه جوړیږی
را ته همیش وژنی بی وزله خوانان

کله مو کور کله مسجد وړانوی
کله مو خاوره او ملت وړانوی

نور ور ته پاسی په یوه تگر شئ
خان نه ملت دیو افغان جوړ کړی

څوک چې دا وایې چې افغان نه منم
بیا ورپسی شی لدی دره یی ورک کړی

له خانخانی نه لاس په سر شی ورونو
دغه لوی کور دمسلمان جوړ کړئ

نور مو له سولحي نه څه نه جوړيږي
په سولحه ډير يو غوليدلى مونږه

که د غني او عبدالله فرمان وي
عظيمي وايي افغانستان به ورن شي
غزل

په محبت باندې د پو کړمه له ځانه ورک شوم
دا خو لا سه کی لدې ټول افغانستانه ورک شوم

د ظاليم لوري در په در خاوري په سر د کړمه
اوس نو له دغه خايست شان گلستانه ورک شوم

زه لیونی ومه په تا باندی مین چی شومه
اوس د کلی د کودره اوله ماښامه ورک شوم

خبرده یادونه به دې پریدم نور د نه یادوم
اوس د لدی شینگی لغمانه ورک شوم

عظيمي وای زه به یی ټول عمر په طمه یمه
اوس که لدی فانی نړی او له جهانہ ورک شوم

شعر

دا چی تور سور شین بیرغ می پدی تن وینی
موري د ملی اوردو عسکریمه

سر او مال مې ځار لدی وطنه شه
زه یو جنکیالی ددی وطن یمه

خاوره به یې ساتم په بدل د سر
څو چې یو قطره مې په دې تن کی وې

اوزوي دیو زمري یم پدی ویاړ کوم
اوس چې زه ساتونکې ددې دریمه

وایئ عظیمي چې خدای مو تل لره
ویارم چې یې زه هم یو عسکریمه

شعر

څه شو غزل څه شوه خانی د جانان
بلا ده گرانه زندگی د جانان

په داسی ښار کی زندگی کوومه
چی هلته وړانه ابادي ده گرانه

سوک ترهگر او سوک راهزن جوړیږي
څه کوم داسی زندگی جانانه

چی د قلم په ځای توپک په لاس کې
دا مو د نسل بربادی ده گرانه

زمونږ خو کرکه لدی ښاره کرله
دوی مو مسجد دوی مو ممبر وړانوی

تر څو به دا ظلم ستم چلیږي
چی مسلمان د بل په سر قتلېږي

عظیمی وایی نوری وس نلرو
چی مو خوانان په هر سنگر قتلیری
شعر

څه شو غزل څه شور باب څه شو منگی د دیری
بلا خواږه خواږه وختونه او سپرلي د دیری

اوزه یی د دنگ چنار میلمه بللم
اوس مو مشران نشته ملنگ د دیری

خواږه دوستان خواږه وختونه مو وه
نه راځی هغه مازدیگر د دیری

زه یی د کوم ماښام یاد کار تازه کړم
نشته گودر نشته نختر د دیری

چی مو له مینی محبت نه هبس وخت نه تیریده
نشته اوس هغه محبت د دیری

عظیمی وای زه بی ډیر ارمان کړم
رښه تازه کړئ یو ځل بیا دا مازدیگر د ډیری
شعر

چی مې د زړه باغ پی ودان وه اوس هغه نشته ده
چی مې د تورو سترگو خان وه اوس هغه نشته ده

او چی مروره شوه رضا به مې کړه
چی دا زړگی مې پی روښان وه اوس هغه نشته ده

زما د هیلوا میدونو ډیوه
ولا دا ځان مې تری قربان وه اوس هغه نشته ده

ارمان یی ډیر راځی خو هیڅ ویلی نشم
چی مې د زړه درنځ درمان واه اوس هغه نشته ده

چی ډیر ستومان وم نو تر سنگ بی راغلم
را ته غوټی د گلستان وه اوس هغه نشته ده

عظيمي وای ربه دومره زر تنهاد تری کرم
هغې مور کئی باندی چی گران وم اوس هغه نشته ده

غزل

خه قاضي عاجل به راته نه ليکي
سوري د اوربل به راته نه ليکي

زه چی کله چا باندی مين شومه
اوس هغه منزل به راته نه ليکي

زه لیونی تا غواړمه تا پسې
نه بنایي غزل به راته نه ليکي

زه خويې په مينه کې صادق ومه
گوره چل اوول به ماته نه ليکي

زه لکه ملنگ کچکول په لاس ګرزم
خه عظیمي زلفې یې ولول به راته نه لیکئ

شعر

خکه ددی خاوری د پاره له خپل سره تیریم
دا مې غرور دا مې عزت دا غیرت ده موري

زما ناموس زما هیواد زما خاوره ده دا
خکه مې سراو مال قربان دی موري

خیرده خواب به یې خواب ورکړمه
دا خپله خاوره به د سر په بدله ساتمه

مور جانې دعا کوه نور هیس نه غواړم
دا مې کلشن دا مې زړه دا مې عزت ده موري

زه يم افغان په دى هر سه باندې ډير فخر كوم
دا مې وقار دا مې شمله دا مې غيرت ده مورې

زه به يې هيچا ته له زړې خاورې نه تير نشم
له دغې خاورې سره ډير مې محبت ده مورې

خداى به موبيا نظام په خپو ودروى
د عظيمي دغه دوعا په هر ساعت ده مورې

لنډۍ

زما جانانه ليونيه
دلارې مه خه درته زه كوم سوالونه

مازديکړى دې بشپړى مه کړه
ته به د ناز بشپړې کوې رختيا به شينا

دا دنگه بنگه خوانيمر که
لاچی لونگه لیونی درپسې شومه

زما جانان ملی بیرغ دی
توری یی سترگې سرې یی شونډې شنه خالونه

لیونی غلی غلی راشه
وخت مازیگر ده چاته مه وایه حالونه

پردي راوړي نه خپلیږی
که دماشوم په شان یې وکړئ خدمتونه

عظیمي غلی غلی راشه
سهر ماښام به سلامي درته کومه

لنډی

په تا مین شوم رنگ مې زیر شو
د کلي خلک بیا پیغور را ته کوينا

جانانه غلی غونډې لار شه
وخت مازیگر ده خوګ به بیا لاره سارینه

چی ستاد مینې بندي وان شوم
د کلی خان شوم تا ته نه وایم حالونه

مازیگری ده سوال قبلیرې
د ډیرو پیغلوی پوره کړه ارمانه

عظیمي حال د زړګی وایه
زه چی مین شوم چاته نه وایم حالونه

لنډی
د مینې غږ راباندی وکه
چی درته وایمه د خپل زړگی حالونه

جانانه غم د زورور ده
ته کله کله غم د تل راسره وینه

کلی وطن مې ډیر یادیري
خدایه پوره کړې د غمجن زړگی سوالونه

مسافری کی مې زړه تور دی
خدایه ته خپل مې کړې د خپل وطن کورنه

لیونی کیرمه ارمانه
د کلي خانه چاته مه وایه حالونه

عظیمي زړه به درله درکړم
په نیمه شپه کې چاته مه وایه حالونه

شعر

ما خو کیسه در ته پوره کوله
ما خو کیله در خینی نه کوله

ته لیونی وی چې په منډه لارې
ما اراده در ته پوره کوله

زه د په نیمه خوله بی وخته پرېښوم
ما زمزمه در ته پوره کوله

په نیمه شپه می دیو چا د حسن ډیر کره صفت
ولا د زړه نه می پښه دا اراده کوله

عظیمي وایی چې مغروره نشې
ما می د ژوند یو خاطره در ته پوره کوله

شعر

نیمگری مینه وه ارمان ماور ته ډیر وکتل
هیڅ زه پوی نه شومه په ځان ماور ته ډیر وکتل

نری نری اوبښکې یی سترگو ته راغلی وی
خفه یی زه کړم په ایمان ماور ته ډیر وکتل

جنو کې ناسته وه یوه خبری داسی وکړه
چی مې زړه کې وه پی ودان ماور ته ډیر وکتل

اوس چی د بل شوم نوارمان یی کووم
عظیمی ورک شو له جهان ماور ته ډیر وکتل

شعر

نه وم نشه نه مې نشه کوله
ما مې د خپل زړه کې د ژوند یوه کیسه کوله

د چا په سترگو کې مې ځان ولیده
ځکه هم ماور ته له زړه نه اراده کوله

نوم به یې نه اخلم خو دا ورت ته له زړه نه لیکم
چی ما په ژوند کی بس هم تا سره واعده کوله

نوڅه دې وخت او دې حالاتو تنگ کړم
څه مې د کور او لدې کلي نه کیله

نه مې هم ته شوی او نه زه شومه ستا
عظیمي نن دغه کیله درنه وړه کوله
شعر

زمونږ د کلي او ګودر کیسه وه
دا خو لا سه کی د سهر کیسه وه

چی شاه زلمیانو نه یی لار ورکه کړه
هغه د پیغلو د ولور کیسه وه

په تا مین چی شونو وس یی نه وه
دا خو همغه د دلبر کیسه وه

ستاد دی بښکلی مازیگر نه تیر شوم
بس ددی کلي دگودر نه تیر شوم

ترخو چی ښی ډیری رپی وگټم
دهغی بښکلي خور له در نه تیر شوم

مور جانه ورونه او کودر می پریښود
دهغه بښکلی پلار له در نه تیر شوم

علم او پوهه ورنه پاتی شوله
هغه کیسه کی د ولور وخوره

ای زما د کلي او چم مشرانو
زما د کور او د گاونډ مشرانو

زه عظیمي درته دا سوال کوومه
چی خپل کلونه د ولور لپاره مه کړوی

شعر

په مینه مسته لیونیه چاته حال مه وایه
زما دبر کلي لالیه چاته حال مه وایه

په تامين یم راز به زړه کې ساتم
زما دبر کلي سپر لیه چاته حال مه وایه

پرون ناوخته درته ناست ومه د غره په څوکه
زما دبر کلي زړه ګیه چاته حال مه وایه

عظمي ستا لپاره داسی انتظار کوی ای
زما د ژوند ښکلي سپر لیه چاته حال مه وایه
شعر

خوانی وه ما زیګرو وه ره په بر سنگر کی ناست وم
ناڅا په اوازه شو چې پوسته یې ورنه یوړه
معزغه مې داسي گرم وه جربه کې وم راغلي
ما ویلي داسي هسې مفته یې درنه یوړه

د بل ټاور نه غږ شو چې صاحبه مونږ به څه کړو
ما غلي ورته ويل ليونيه ويړه مه کړه
که دوی راځي تر مونږه مونږ خو هم تر چا کم نه يو
دوی سنگه داسي وايي چې هغه يم درنه يوړه
صاحبه داسي ښکاري چې نظام مو دي خرڅ شوې
چې هر طرف ته کوري وې هغه يم درنه يوړه
زه بر طرف ته ناست وم يو چا غوږ کې راته ويل
عظيمي نظام دي ړنگ شو چې وسله يې درنه يوړه
دا سنگه بد حالات شو او دا سنگه کې وډي شوه
چې اوس هغه دارک يوه خيره يې درنه يوړه
شعر

ته د زړونو سودا گروې
زه غربت ومه نيولی
ته پا چا د يو محل وې
زه محتاج د يو ټغروم
ته دمست نظر خاوند وې
زه گدا د خپل بستر وم

تاته ټول لاس په نامه وه
زه خو پاتې له هر څه وم

ته غرور مه کړه صاحبه
زه غرور نشم زغملی

وخت په تاندیم ظالم شو
ځکه ته هم در په در شوي

زه ملنګ عظیمي وایم
زه خیر خوا د خپل وطن وم
لنډی

افغانستانه رب د جوړ که
څوک چې د غواړي بربادي نو مړ د شینه

زما دا دری رنگه بیرغه
د زړه په سربه سلامې در ته کومه

رب د خُلا ند لره رپیږه
ملی بیرغه ته زموږ یې امیدونه

زه عظیمي به دې د سر په وینو لوړ ساتمه
ته مو ارمان ته مو ارزوی گلستان وطن

شعر

غرور مې چې بې وخته محبت کې دی بیللی
د سترگو د نظر لدې لیدونه مې توبه ده

ما هم د ملنگانو جامه یو خلی اغوستی
بې وخته د نفرت لدې کیسونه مې توبه ده

زړه مې وه باللی خوارمان چی وخت یی نه وه
د سرو شونډو د سراو اشارونه مې توبه ده

ناخوانه زمانه وه عظیمي یی رانه بیل که
بې وخته میتوب او دی کیسونه مې توبه ده

شعر

زه لکه ماشوم درپسی ژاړمه
ته رابندی دا سنگه نخرې کوي

خیرده که غریب یمه د خدای یمه
ته راباندی دا سنگه کانې کوي

تیر به مو دوران د غریبې شی ای
گوره بیابه داسی اوسیلې کوي

وایی عظیمي پروایې نلرم
دا چی نن په نورو کې کیسې کوي

شعر

ته مې زړګی یی ته مې ځان سربازه
ته مې غمی یی په ګریوان سربازه

ته مې ددی هیواد ارزویی کله
ته مې زمری د سنگرو سربازه

درباندى ویاړ کوم اتل یې زموږ
په نیمو شپو کې قهرمان سربازه

ته د وطن لپاره سرور کوی
ته یی شاهین ته یی ښه ځوان سربازه

پیغلې دی لاس په دعا ټولې درته
ته یی زړگې د هری مور سربازه

رب د دوشن درته سر ټیټی لره
ته یی سپرلی د سنگرو سربازه

عظیمي وایی ربه خوښ یی لري
دا مې ارزوده د کلو سربازه

لنډی

ما ته مې خپل وطن جنت دی
سهر ماښام چې دیار کلی ته ورځمه

غریبي مه راولې خدایه
زه به پردی وطن ته ځم یار به پریدمه

مسافری ډیره اړده وي
څوک چې مین وي زړه دې ځانته صبروینه

جانان مې ډیر راباندې کران دی
خدایه تی راکې چې ښکل کړمه لاسونه

خدایه نن ډیر راته یادیرې
د عظیمي جانان مې نشته اوازونه

شعر

زما د ژوند زما د هیلو ډیوه
زما د خوب او د خیالو ډیوه

د ځان نه ډیر ورباندی گران ومه زه
زما د ژوند د امیدونو ډیوه

هغی زما د خوشحالیو ډیر ارمان کولو
هغه به هر وخت کی زما لپاره سوال کولو

رب ته همیش په سجده پرت ته وه
هغه زما وه د رازونو ډیوه

دهغې خپو لاندی جنت دی وروره
هغه زما وه د نازونو ډیوه

عظیمی وایی ربه ور کی جنتونه ور ته
زما مور کی وه زما ژوند وه د دی زړونو ډیوه

شعر

ته وی چی ورک د کړه زما د وطن ښکلی کلان
ته وی چی ورک د کړه د دی گلشن سپیڅلي کلان

ته په دې فخر کړی چی زه هم خائنه خوان وایمه
ورک شی ظالمه تا وژلي دغه ښکلي کلان

نور د هیڅ زده نه وه همدا د زده وه
چی څنکه ورک کړمه د دی گلشن دا ښکلي کلان

اوس چی د حال کورمه دغه شان بی وسه ښکاری
ورک شی ظالمه تا زما خایسته وژلی کلان

ای د پنجاب غلامه هیڅ به ترینه جوړ نه کړی ته
ته وی غلام ته یی غلام تا مې وژلي کلان

عظیمي وایی زه بی تل په خلاف غږ کومه
ته یی قاتل ته یی رهن تا مې ورک کړي کلان

شعر

ته چی په خیال د امیدو وې زموږ
ته چی روزنکی د دی شپو یې زموږ

ته مو اتل ته قهرمان یې پلاره
ته خو ارمان ته خو ارزو یې زموږ

رب دې زموږ له سره مه کموه
ته خو زمری د سنگرو یې زموږ

زما اتله قهرمانه پلاره
زما د خوږ زړگی درمانه پلاره

رب دی دوشمن در ته سر ټیټی لره
زما مخلصه قدر دانه پلاره

عظیمی وای رب د خوښ لره تل
ته خوږ شاعر او قدر دان یې پلاره

شعر

خدایه نشته ده دیدار د چاد سترگو
زړه مې ډیر دی ناقرار د چاد سترگو

په لیدلو باندې زه نشه نشه شم
بې لیدلو یم خمار د چاد سترگو

ټول ژوندون مې په ارمان ارمان کی تیر کړه
دا وهلی یم ازار د چاد سترگو

د جهان په طبیبانو نه روغیرم
زه اکبر یمه بیمار د چاد سترگو

شعر

نه مې پاریس نه جرمني نه انگلستان خوشیږي
په تامين یمه ستاد لپاره مې لغمان خوشیږي
سترگی دمه اړوه زما سترگو ته ډیر وگوره
دا ستاد سترگو جنگ مې ډیر ډیر په ایمان خوشیږي

زلفي دمه كمسۍ كوه در سره خوند نه كوي
ستا په اوږو مې ستا خواره واره زلفان خوښيري

ما امتحان كه سر او مال قربانومه له تا
دا ستا په مينه كې مې هر رنگه تاوان خوښيري

اكبر وايي ستا ديدن زه داسې ليواله يم
لكه د للمې د كلونو چي باران خوښيري
شعر

خاونده خلاص كړي افغانان له غمه
داوران ويجاړ افغانستان له غمه

يا الله ته مو په حال رحم وكړي
ژاري مو كونډي يتيمان له غمه

دغه خزان به وي تر كومه پوري
ر به فرياد كړي بلبان له غمه

چاچي په دي گلشن کی اوربل کړي
رڼه کورونه یی کړې وړان له غمه

اکبریی دی دازادی په ارمان
کله ازاد به شي جانان له غمه
شعر

په ماباندې مین چی وې اضرادي ولې نه کو
په ژبه خوگونک نه وی نواقرار دي ولی نه کو

چي ته زما دیدن ته زموږ کور ته وي راغلی
ماما کره میلمه وم انتظار دې ولې نه کو

اوس څه وکم چی بل ځای کی کوزده یی درته وکړه
داستاخوبه چي نه وی نوانکار دې ولي نه کو

بیا هم درته په تمه وم چی ما پسي به راشي
چی بل ته یی ودولم نوتلوار دی ولي نه کو

سهار اومازيگر به مې ليدلى اکبر خانه
وظيفه دى څه کوله بل روزگار دى ولې نه کو
شعر

يوورځ به اخلم انتقام له دوښمن
دوران ويجاړ افغانستان له دوښمن

دغه بيرغ به مواتک کی رپي
خپل به گړو خپل پښتونستان له دوښمن

غليم به وايي چي مې دوست گڼي ده
اوس با خبر دي هر افغان له دوښمن

زمونږ هر ښار کی ځان وژني کوي
ترييه شوي ظالمان د دوښمن

اکبر وی هلته به خوشحاله شمه
چی مې ازاده شي جانان له دښمن

شعر

رښه ځای په ځای مړگونه دي نور بس دي
دلته کور په کور وپرونه دي نور بس دي
ټول جهان کی نعمتونه او خوشحالی دي
په افغان وطن غمونه دي نور بس دي
اخیر مونږ دیم بنده گان یو لویه خدایه
دادی کوم امتحانونه دي نور بس دي
الاهی دا گستاخي مې راته معاف کړئ
ډک د صبر می جامونه دي نور بس دی
هرې خوا ظلمونه ویني پري دردیږي
دا کبر د افریادونه دي نور بس دی

شعر

زه که له مرگه ویریدلي نو افغان به نه وم
که له میدانې تښتیدلی نو افغان به نه وم
دا چي په سرووینو کی لت پت یمه په پتکی پروت یم
که ناست په تخت باندي بی پته وې افغان به نه وم
ما په تالنگ تړلي تانه مې خام تار تاو کړي
که زور می نه وی درېښو دلی نو افغان به نه وم

مونږ اسلامي قانون کلتور د پښتو هم لرو
که لاډ ميکالۍ مې منلي نوا فغان به نه وم

ددنيا هر سوپر طاقت مودلته ونړوه
که په اسانه ماتيدلي نوا فغان به نه وم

دوخت نمر و ته زه اکبريم ابراهيم واته
که ستا داوړه په شاتللي نوا فغان به نه وم
شعر

ته شوی روان له دغه کلينه ښکولادی یوړه
ته وی زړگی دهر یو ځوان جانانه
ستاد غرور کیسه دي ټول کلي ته پاتي شوله
ته وی زمری ته وي اتل ته قهرمان جانانه
دمور زړگی وی دورور ځان جانانه
چي شول میلمه دې د مکان جانانه
څوگ چي دخدای در حمه وغور ځیری
بیاوژنی تاغوندي انسان جانانه

ظالم دی هم له خانه مخکی کړ لو
ته هم شهید شوی په ایمان جانانه
دپلار دامرا طاعت دي وکه
تا په خای کړی دهغه امر او فرمان جانانه
عظیمي وایي ربه ور کړی جنتونه ور ته
ته وي ساتونکي دخپل در او دایمان جانانه
شعر

دومره نا ترخه وې ظالمه تا گلان ووژل
یو دي اکرام بل دي جانان ووژل

دمور په ژوندي پري قیامت راوسته
چي خنک په خنک دي دوه خوانان ووژل

دا ظلم هم خائنه سرحد لري یی
چي تا دیو کورني دریواړه خانان ووژل

مونږ دي دغم په تگر کینولواي ظالمه

یوډي مور کی دوه دي خواږه خواږه خوانان ووژل
عظیمي سوال در ته کوي خالقه
ته یی تباکړي چاچې دغه شازلمیان ووژل
شعر

ته یی دوښمن ددغی خاوری په ایمان یی وایم
ته یی قاتل ته یی رهزن ای په ایمان یی وایم

چی دملت په وینوسره لاسونه تانیولي
دورور قاتل یی ای ظالمه په ایمان یی وایم

چی درهبر اودعسکر په خلاف ته جنگیږي
ددین اسلام یی پوخ دوښمنه ای په ایمان یی وایم

داد تکبیرناره مونږ هم وایواو فخر پري کړو
ته یی خلاف یی سراسره په ایمان یی وایم

ته دپنجاب دغلامی نه بس نور خان اوباسه
نه پریردو مونږ در ته سنگر ای په ایمان یی وایم

ته دا کوشش کړي چي رهبر موپه کولي وولي
مونږ دا ناره د الله اکبر کړوپه ايمان يي وایم

زه عظیمي در ته دا وایم افغان مه ژړوه
سرت ته به ناسته دي مور کي وي په ايمان يي وایم
شعر

بیوسي دچا نصیب مه کړی ای خدایه
زه بیوسه شوم په دار شومه ملگرو

ای خالق ته مې مل شي چي تنهایم
عظیمي يي نن ازار کړ لو ملگرو
شعر

زه به روان شم ستاله کلی نه ملنکه یاره
ته مې د تورو سترگو توري غم رنگه یاره
د کلي منځ کې به دې وکړمه پوښتنه کله
زما نیازین لاچې لونگه یاره

داداگانو کيسې ستا د هيرولو نه دي
زما پښتون زما نيازينه کليواله ياره

زه عظيمي به دی له ربه غواړم
زما زړگی یی زما خان یی کليواله ياره
شعر

ستا ديوه نظر ليدو په سې مې ډير وژړل
ستا دوعاگانو ته محتاج وم موري
چي زه له دغه ښاره لري لارم
ستا تصويرو په سي مې ډير وژړل

ای له دي وخته زه گيله لرمه
ستا اللو په سي مې ډير وژړل
دوخت حالاتو راگير کړي ومه
ستا د ژوندون دي ارمانو په سي مې ډير وژړل
د زړگي حال مې چاته نشوويلي
بلا خبري مې په زړه کي پاتي

زه عظيمي له ژونده ستړي يمه
ستاد نه شتون په دي هرڅه پسي مي ډير وژړل
شعر

ته خوگونږي نه يې باچا ولي خبري نه کړي
د کار سړي نه يې باچا ولي خبري نه کړي

د ملت واړه ارمانونه دي ترخپولاندي کړل
که ته غدار نه يې باچا ولي خبري نه کړي

چي په دستور د پاکستان مو ته ملت زوروي
که ته ددوي نه يې بچي ولي خبري نه کړي

چي په تعليم او په بيرغ مو بنديز تاوېږو
که پنجابي نه يې باچا ولي خبري نه کړي

عظيمي وايي ستا له هرڅه نه مې زړه تور شوي
د سر سړي نه يې باچا ولي خبري نه کړي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library